

уплашенъ извика, че хипопотама е още живъ. И наистина, лодката ни, блъсната отъ неговия дебелъ гръбъ, бързо подскочи и безъ малко щѣше да се обърне и ние да се намеримъ въ устата на чудовището. Гребцитѣ, ужасени, останаха вдървени по мѣстата си. Хипопотамътъ изкогна на повърхността. Скоро открихме по него огънь и го повалихме мъртавъ на дъното на езерото. Другитѣ хипопотами се пръснаха. Изтеглихме убититѣ животни съ вжжета на брѣга и ги отнесохме въ лагера.

ВИДИНЪ

Видинъ заслужава да се види, Азъ бѣхъ челъ и слушалъ за него, но кога го видѣхъ увѣрихъ се, че не съмъ знаелъ за него нищо друго, освенъ това, че той е окръженъ градъ, намира се на р. Дунавъ и има гимназия. Знаелъ съмъ още, че тамъ има нѣкаква стара крепостъ и бабини Видини кули.

Но увѣрихъ се, че и крепостъта, и кулитѣ, и града и даже рѣката Дунавъ, съвсемъ не сж такива, каквито съмъ си ги мислилъ.

Та затова пакъ повтарямъ: Видинъ заслужава да се види.

Отъ три страни на града се стеле хубава и плодородна равнина. Въ нея вирѣ едрозърно жито, царевица и сладко грозде. Видинскитѣ села сж голѣми и богати. Селянитѣ отдѣлятъ и изкарватъ за проданъ много зърнени храни и вино. А гдето има богати села, тамъ и градоветѣ цвѣтятъ. Цвѣтуще е състоянието и на Видинъ.

Още отъ далеко прави впечатление, че малкитѣ и прехлупени кжщурки на стария градъ се губятъ между голѣмитѣ и красиви нови постройки. А виждатъ ли се въ единъ градъ много нови постройки, това сигурно показва, че градътъ расте и напредва. Напредва и Видинъ — особено следъ като го свързаха съ желѣзница.

Съ пристигането си въ града почувствахъ, че нѣщо ме тегли къмъ тихитѣ води на голѣмата наша